

Ганна Арсенич-Баран

*Обнадію
весною*

Чернігів
2005

Арсенич-Баран Г. В. Обнадію весною: Поезії. – Чернігів, 2005.

Про автора

Ганна Арсенич-Баран – письменниця, член Національної спілки письменників України з 1998 року. Старший викладач кафедри української мови й літератури Чернігівського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти. Народилася 26 червня 1970 року в с. Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Закінчила Івано-Франківський педагогічний інститут імені Василя Стефаника. З 1998 року живе в м. Чернігові. Автор поетичних збірок „Рушник на калині” (1997 р.), „Музика черемхи” (1998 р.), „Розквітлий глід” (2001 р.), „Тремтять гіацинти” (2003 р.), „Обнадію весною”(2005 р.), прозових – „Під райськими яблучками” (2001 р.), „У понеділок все буде по-іншому”(2003 р.), „Як зайде місяць” (2005 р.) та роману „Тиха вулиця вечірнього міста” (2005 р.).

Весна збирає у букети зорі

* * *

Я люблю тебе, світе,
із твоїми світами.
Я люблю рідну хату
і вербу пелехату,

і маленьке хлоп'ятко,
що простягає до мене
свої рученятка
і лепече: “Ма-ма”.

* * *

У маленькій
рученьці —
листочок зелений...

у старій руці —
лист сухий
почорнілий...

а у мене в долоні —
листок
черлений-черлений...

НЕВБЛАГАННІ ПЛУГИ

Я гладила маму по срібних косах,
А там заховався життя клубок.
То котиться він по стерні та покосах,
То знову звиває пахучий вінок.

І в тебе, матусю, усяко бувало:
То вінки розцвітали, то пирій, осот,
Щовесни зозуля літа “роздавала”,
То раз або двічі, а то й кількасот.

Коли невблаганні плуги походжали
По твоїм обличчі й орали його,
Чи не твої діти волів поганяли?
В хаосі шукали голосу твого.

Й ластів'ячу ласку, і Едем любові
Материні руки сотворили нам,
Прихиляли небо й зорі світанкові.
І любов, і шана, й слава тим рукам.

ЗОРЕПАД
Небо у зорях,
В меві земля,
Пісню любові
Чути здаля.

Пісню веселу
Та запальну
Про жар-кохання
Та про весну,

Про розкіш щастя,
Про квітів сад,
Про те, як радісно
У зорепад.

Падають зорі
В місячну ніч,
Крильми чіпають
Вишневих пліч.

І залишається
Зірки прах
Стиглими вишнями
На гілках.

РІЗДВЯНА СЛЬОЗА

З неба на землю спливає слява потік,
В бідній яскині — над яслями диха коза.
Часу у світі новий починається лік,
А на обличчі у Діви — срібна сльоза.

Не розумієш, чи сльози з очей, а чи сніг
Тане в рум'янці, що поцілунків не знав.
Біла хурделиця позамітала моріг,
В небі зимовому — ясний театр заграв.

Сріблом спливають і сльози, і снігу стіна.
Свята дитина, що вийшла з дівичого лона...
Бідна яскиня, груба пелюшка ляна,
А ще в майбутньому — з терену царська корона.

МІСТО

Плачуть слізьми золотими
Міські ліхтарі.
Мріють словами хмільними
Птахи вгорі.

Шарварок зчинили трамваї,
Як упирі.
Закривають пташині зграї
Промінь зорі.

МИКОЛАЇВСЬКА ТУГА

Тут верба-забіяка наплакала сліз повен двір,
Тут на голову падає небо, зболіле й кошлате,
А десь там, в ріднім краї, де дмухає свіжістю гір
Гріє сонце й дуби сиплять золотом в хати.

Там десь скиглить в бабусі старий журавель,
Осінь ходить і носить мішками дарунки,
І сміються дощі до щасливих осель,
Розливаючи горами п'янії трунки.

Тут і небо ніколи не має бузку кольорів,
Як дурне, голубе, або сіре, як матове скло,
А я хочу туди, де музики луна чистий спів,
І любові тріпоче живе і палюче крило.

* * *

Вітер гріє натруджені руки
в димарі.
Свиснув ховрах з розпуки
у норі.
Осінь ходить. Печальним садом —
білий дим.
Бавиться вогонь з листопадом
нудним.

* * *

Я хотіла б дикункою бути,
Що не зна ні письма, ні моралі.
Сплітала б вінки із рути,
Робила б з калини коралі.

Сонце мене цілувало б ув очі,
А роса падала б на коси і руки,
Я не знала б, що це — безсонні ночі,
не чула б, що це — поезії муки.

Чи захоплення висловити, а чи любов,
Пишну фразу не довелося б шукати,
Лиш не стратило б своїх основ
Слово перше і вічнеє „мати”.

Я не цокала б каблуками манірно,
А бігла б, природі віддавши свій лет,
Про політику не судила би гнівно,
Чоловік мій не їв би котлет.

Він носив би мені суніці,
А у свята — латаття біле...
О прогрес! Ми на твоїй толоці
Простоту зберегти не зуміли.

* * *

Закохалась земля у березень,
Як в султана стара одаліска.
Та коханкою має велетень
Тонкоруку струнку берізку.
Бо в землі, як в кокетки незграбної,
Все обличчя у пудрі та кремі,
А у березня сонцескрапного
Веселунки-річки в гаремі.

* * *

Виручай мене, розуме-батьку,
З цього тремного забуття,
Сотвори мені затишну хатку
Пристосованого життя.

Щоб плило у мій дім багатство,
Комбінуй, шукай „правильний” шлях...
Та чомусь обертаюсь за птаством,
Що співа на вербових гілках.

* * *

У роздоллі козачім
Виють вовкулаки
Та вітри гуляють.
А в степу ледачім
Байдині нащадки
Овець випасають.

* * *

Хтось скаже:
„Ти добра”.
„Я зла!” —
хочеться закричати,
бо я усього лиш земля,
яку неможливо стоптати.

Хтось скаже:
“А ти спокійна така”.
“Я щаслива!” —
закричу надривно,
бо я усього лиш ріка,
що в повінь буває гнівна.

* * *

На весь світ закричу: “Люблю!”
Аж зірвусь на крихке фальцето.
Й буде затишно журавлю,
Як зірветься моя комета.

Бо відчує лукавий птах:
Я хотіла його впіймати,
А в кометі, що піде в прах,
Буде душа моя спочивати.

* * *

весна налила
у бокали
трунку зеленого
тремтять уста
як корали
прагнуть
цілунку шаленого

трунок зелений
пило звірятко
і не напилося
а на дитятко
з цілунку
шаленого
весна дивилася

* * *

В крилах бриніла весна,
В нестримі вітру бриніла.
Я, я вже п'яна була,
Я, я до тебе летіла.

Я, я вже п'яна була
Леготом, сонцем, повітрям.
Я руки-крила сплела –
Оборонила від вітру
Тебе.

МОЛОДИМ

Пори квітучої, ромашками біленої,
Ви, молодята, стали на рушник,
Щоб в серденьку, вінчанням захмеленому,
Кохання білий ніжний цвіт не зник.
Даруйте одне одному хвилини,
Наповнені любові і тепла,
Даруйте щастя і добро щоднини,
Щоб доля щедрою і світлою була,
Помножуйте свій рід. Нехай у хаті
У кожному кутку сидить синок.
Будьте здорові й на добро багаті,
Вплітайте радість у життя вінок.
Спивайте мить життя, як добрий трунок,
Своїм талантом здобувайте світ.
Хай ніжний і тремтливий поцілунок
Благословляє життєвий зеніт.
Нехай земля дарує вам багатство,
Нехай вам усміхається весь світ.
Живіть у парі, як небесне птаство,
Щасливих і веселих многа літ.

У ВАГОНІ

У вагоні — москальська пісня,
Мат на маті і дух самогону.
Чи година рання, чи пізня —
Все одно вагону старому.

За вікном пробігають села,
Місто часто вогнями бризне,
А в вагоні — гульба весела,
Новий рік креслить ніч навмисне.

Провідник — галасливий вагонник,
І колеса мелодію крешуть.
Їде велетень — кількатонник,
А зірки йому пісню брешуть.

УКРАЇНОРІК

Літечко — воля, співання гімну
і прапор древній.
Осінь — дорога гідна й негідна
в змаганні кревнім.
Зимовим груднем, з снігів сльозами,
світ стрітив Стуса.
Весна любовними гріхами
розпне Ісуса.

УКРАЇНА

А на перехресті всіх шляхів —
синь і золото.
А на перехресті всіх віків —
синь і золото.
А на перехресті сліз і радості —
синь і золото.
А на перехресті гендлю й щирості —
синь і золото.

НА ЦВИНТАРІ

Тихо спливає
воскова свічка.
Лягає на груди
темінь вічка.
І все...
О, ні.
Я йду до вас.
Хтось скаже:
“Ще не час...”

* * *

Пісня цифр, чи пісня солов'я?
Що нам потрібніше? Вічная дилема.
Хтось спогорда чмихне звіддаля
Й мовить тихо: “ Теж мені проблема!”

Бо кому потрібні солов'ї
В круговерті повені і горя...
Витирає час думки твої...
Витирає небо з себе зорі...

А тобі так хочеться пісень,
А тебе душа у грудях тисне.
Та приходить знову сірий день,
І танцюють знову в світі цифри.

Що я довела оцим сюжетом?
Світлу думку серед темних днів:
Щоби став економіст поетом,
А поет гру цифр зрозумів.

СТРИЇВ ЗАПОВІТ

Впала моя зоря в Жукові невеликому,
І не крикнув ніхто „хвала!” воїну, в полі вбитому.
Та серед суєти клопотів ваших і гомонів
Я захотів прийти й сплести надію з променів.
Я захотів прийти, душу свою відкрити
І на прийдешні роки свій заповіт залишити.
Землю свою любіть, як я любив її рідну,
Ідеями волі жив, шукав їй дорогу гідну.
Нині щасливі ви: живете на вільній волі,
За яку грішні ми падали в чистому полі.
За яку йшли у бій з більшовиком і ляхом,
Щоб ви у сьогоднішні дні ступали второваним шляхом.
Щоб зорі чисті, як скло, вам в небі завжди палали,
Конали ми в концтаборах, в сталінських тюрмах згнивали.
В криївках вогких і душних молодість залишили,
Щоб ви, мої дорогі, під ясними зорями жили.
Щоб плив голубий Дністер без краплі української крові,
Щоб вишивала пісні мати на рушникові.
Щоб щебетав соловей, калина від щебету мліла,
Щоб від дитячих пісень України душа молоділа.
Щоб не ставало чужим слово солодке ВОЛЯ,
Щоб налітали вітри тільки із рідного поля.
Згадуйте нас завжди, поступ наш і натхнення,
Тоді зрозумієте ви, яке дороге сьогоднішня.
І зацвітуть сади, як ще ніколи, плідні.
Будьте ж і ви завжди пам'яті нашої гідні.

КОЦЮБИНСЬКОМУ

Я не та, що була...
Може, генію, вділиш тепла,
щоб зігрітись на протягах
вулиць північних?
Я не та, що була...
Вже весна одцвіла
у моїх почуттях
і в очах твоїх вічних.

Я не та, що була...
Задзвеніла бджола,
розбудивши твій сад
за твоєю Десною.
Я не та, що була...
На долоню лягла
тиха зірка
з твоєю журбою.

Я не та, що була...
Осінь біль заплела
у зелені кіски
смерекового лісу.
Я не та, що була,
хоч ще прагну тепла
на зимових вітрах
чарівного Полісся.

Гейби, ні?! Гейби, та?!
Все ж не та, що була...
Може, генію, вділиш тепла?

УКРАЇНІ

Вітай, моя земле, зорю світанкову,
Вітай, Україно, калинову гілку.
Вбирається Всесвіт в любові обнову
І слухає дивну вкраїнську сопілку.

Такої мелодії зроду не чув,
Бо тільки душа, що і в горі співає,
Пісні такі щирі у світ промовляє,
А ти, старий Світе, про щирість забудь.

А ще в Україні — красуні дівчата,
І хлопці — відважні в боях козаки.
Та все ж пропливають нестримні роки,
І вже підростають нові козачата.

А ти, Україно, жива й молода,
Бо руки, що в теплих джерелах купались,
До твого святого вінка прикладались,
І ти залишилась, як чиста вода.

ЖІНЦІ

Доня, дружина, кохана, мати...
Всіх твоїх титулів і не назвати.
Перегортається часу сторінка,
Й знову над світом здіймається жінка.

Ніжна, ласкава, тепла до болю,
Часом екватор, іноді — полюс,
Вічна й минуща, рабиня й цариця,
І для страждених чиста криниця.

Місяцем вкутана, сонцем зігріта,
Ти — Клеопатра, ти — Афродіта.
Дощем заплакана, зорями вимита,
Випита часом — коханим не випита.

Скільки би доля літ не відміряла,
Ти про тепло і кохання намріяла,
Бо, із ребра чоловічого створена,
Ти і ласкава, і геть непокорена.

Голосом ніжним про радість співаєш,
Коли дитя у колисці гойдаєш.
Молиш у Бога щастя мачину
Своїм маленьким доньці чи сину.

В тобі — кохання і материнство,
Старість і юність, зрілість, дитинство,
Теплії руки, чистії очі,
Повні надій, сподівання жіночі.

Жінко, ти вічний вогонь і терпіння,
І берегиня, і роду коріння,
Крила пісень і народу основа,
В небі веселка семикольорова.

Ти й Чураївна, що пісню співає,
Ти й амазонка, що з лука стріляє.
Ти до Єгипту з Дитям утікаєш
І омофором всіх нас укриваєш,.

Ти і свята, ти і грішна, як демон,
Іноді світ перетворюєш в сцену,
Де глядачі тобі квіти дарують,
Бо твої очі й лукавством „чарують”.

Ти і підступна, як зла Саломея,
Ти і ласкава, і добра, як фея.
Ти Жанна д'Арк, що народ підіймає,
Заради нього в огні помирає.

І, хоч тепер не часи мінезангу,
Жінці даруй серенаду чи... танго.
Не перегорнеться часу сторінка,
Якщо її не підтримає жінка.

ЖІНКА

Побудуй мені палац розкішний,
Де мелодію виграє фонтан.
Будь святий для мене і будь грішний,
Будь для мене раб і будь мені пан.
В той палац, увійду я рабою,
А хочеш — королеву заведеш.
Все ж я жінкою лишусь з тобою,
З вірним серцем, що кохає без меж.
Побудуй мені палац розкішний,
Чи хатину, теплу від добра,
Мужній будь зі мною і будь ніжний,
В очах не згасне запальна зоря.
Я прийму зорю ту серцем спраглим,
Нап'юсь її гарячої води.
Пригадай собі, як квіти пахли,
Як в серцях тоді цвіли сади.
Жінка, я — жінка, природа, прамати,
Я наш палац, збережу від біди.
Жінка, я — жінка. Хай курінь — нам хата,
Там моє щастя, де твої сліди.

* * *

Понеси мене, вітре, я не хочу стояти
І тобі підставляти гаряче чоло,
Понеси мене, вітре, до рожевої хати,
Де розквітло з-під снігу тепле й добре зело.

Понеси мене, вітре, та не кинь мене в леті,
Закрути мене в танці, за партнера —хай сніг.
Може, танець цей — в пісні, може, часом— в сонеті
Загуля снігом чистим затанцьованих ніг.

* * *

Вже весна збирає у букети зорі
І натхненно сипле на людські шляхи,
Обвіває вітер далі неозорі,
І прощає Вічність світові гріхи.

Заколише місяць тишу вечорову,
Все, що є найкращим, в світі зацвіте,
І земля одягне чарівну обнову,
І береза коси пишні розплете.

* * *

Я вже, як сновида, я, як потороча,
Я дивлюся Всесвіту в зоряні очі.
А я би хотіла, я так би хотіла
Прикласти долоні до милого тіла.

Я так би бажала цю спрагу зітерти,
Я дуже б хотіла і жити, і вмерти...
Здіймає веселка стрічки кольорові,
І я, як сновида, блукаю у слові.

* * *

Синь небесна, ранок красний,
Над землею — спів.
Дніпре сивий, Дніпре ясний.
Шлях Чумацький, дух незгасний,
Оksamити трав прекрасних
Сонця жар зігрів.
Вкраїна моя —
В ранішній красі-росі.

* * *

П'яний актор на площі
Грав божевільного Гамлета,
А крізь асфальтову товщу
Побивалося, пробі, життя.
Сказала мала дитина:
“Цей пан, певно, хоче гамати”.
А він вже лежав на бруківці
І тихо чекав забуття.
Ні лілій, ані Офелії,
Лиш пластикові стакани,
Лише хмільний чад, та тім'я
Страшенно пече і болить.
“Дивіться на мене і смійтесь
Ви, бовдури і профани,
Та раз усвідомте назавжди:
Життя — лиш коротка мить.
Я — п'яний актор на площі
І граю вам нині Гамлета.
Та ви й не задумались, телепні,
Про Данію, чи про нас,
Бо вам би лише напиться,
Бо вам би лише погамати,
А я вже і пити не можу,
Я вже здоганяю час”.
Та площа заходилась з реготу –
Що її до актора п'яного,
Та що їй до того Гамлета,
Ним черево не наб'єш.
А Гамлет, убитий гелготом,
Біля стовпа дерев'яного
Дивився по-божевільному
На кінчики гострих веж.

* * *

Місяцю — окатий пацифісте,
Що таврує злочин братовбиства,
Подивися: хтось сідає їсти,
Хтось впадає в забуття дитинства.

Хтось згорає у вогні любові,
Хтось збирає крихти на дорозі.
Хтось з самим дияволом у змові,
Хтось заснув у весняній знемозі.

Лише я, о Місяцю-королю,
Тягну будні, ковзаю по світу...
І стоять в саду дерева голі,
Віддали з любов'ю зелень літу.

* * *

Я — не художник. Ой, як жаль.
Я малювала б мрійну осінь,
І перші заморозки босі,
І втому лісу, і печаль.
Я — не художник. Ой, як жаль.

Я — не художник. Ой, як жаль.
Я малювала б гори сонні,
Й kota, що мріє на осонні,
Й снігів старих ліниву шаль.
Я — не художник. Ой, як жаль.

ЖУРАВЛІ ПРИЛЕТІЛИ...

Славі Стецько

Журавлі прилетіли,
а ти, батьківщино сувора,
їх зустріла морозом
і сиплеш колючі сніги.
Журавлі прилетіли
в цю холодну нерадісну пору,
коли небо червоне, і вітер гуля навкруги.

Журавлі прилетіли,
і сонце принесли у крилах.
Сніг розтанув від їх весняних голосів.
Журавлі прилетіли і двері в весну відчинили,
і затихнув мороз,
і єхидно в куточку присів.

* * *

Дмитрові Арсеничу

Життя – як відбиток часу,
Совість — криниця чиста.
Квіти падуть у вазу,
Колібрі дарує намисто.

* * *

Люсі Малкович

В небі — яскрава зірка.
Свічка спливає снігом.
Цього життя нам — мірка
сліз, пересиплених сміхом.

* * *

Тарасові Мельничуку

В його небесах
завжди пролітали
крилаті коні.
В його небесах
місяць і зірки
перетворювались
на ямби та хореї.
В його небесах
не погасло сонце
навіть після смерті.

* * *

Анничці Гнатишак

Краплинка проліскового дощу
Впаде на вії і сльозою сплине...
Життя, як кущик тихого хвощу,
Душа, як усмішка дитини.

* * *

Василеві Глібчуку

Співає час мелодію сумну,
Видзвонює на бруці копитами...
У Вашім серці я знайду весну,
Обплетену і святістю, й вінками.

* * *

Життя людини і космічний вік...
Духовний скарб чи брязкальце дешеве?
Лиш той, у кого серце кришталеве,
Виходить гордо на життєвий тік.

Горять і пламеніють небеса,
Озонні діри людство роздирає,
Не розуміючи, що кращого немає,
Ніж на травиці вранішня роса.

Далекі зорі світять угорі,
Вони людину, манять і чарують...
Одні собори душ своїх мурують,
А інші гасять вічні ліхтарі.

Усе, як завше: сонце серед хмар,
Моря ліниві, до всього байдужі...
І розцвітають тихо дикі ружі,
Приносячи п'яний весняний чар.

Але чому у скоєнні гріхів
Ми перейшли і межі, і безмежжя?
Розхитуючи душі незалежні,
Біжить примара всіх земних страхів.

Ми загубили віру і любов,
Життя надію і пісні вітчизни.
Душа тремтить від підлоти й сквернизни,
І знову час по серцю перейшов.

Шукаємо для себе виправдання,
Із совістю йдемо на компроміс.
Та блимає вгорі Великий Віз,
І знову хтось вмирає від кохання,

А хтось життя складає на вівтар
Добра, свободи й мрії Батьківщини,
А хтось чекає лиш такої днини,
Коли зміняє душу на товар.

Які ж шляхи нам треба відшукати,
Щоби прийти до храму у душі?..
Біліє стежка тепла в спориші
Від вічних зір до маминої хати.

Цим шляхом людству ще іти і йти,
Це шлях найважчий, бо брехні не знає,
Його лиш той щасливо подолає,
Хто йде у путь до вищої мети.

Хто вірить, що від нього все залежить,
Хто свої руки миє в джерелі,
Хто по Україні, по святій землі,
Ступа, як її синові належить.

То ж хай добро у світі процвітає,
Нехай любов буяє у людини
До матері, до світу, Батьківщини,
Бо просто шляху іншого немає!

* * *

Душа народу, як колосся, повна
злила в собі все золото століть.
Пливе Галичиною тиша молитовна
і голос Кобзаря: „Україну любіть!”

Не може обійти Україну “врем’я люте”,
не хоче хижий звір в барлозі одпочить.
Кордони подавай в колючий дріт закуті.
В таких обіймах ми навчилися добре жити.

Та вітер розвіва блакитно-жовті стяги,
Та “Заповіт” народ у націю єдна.
О, нам не позичать завзяття і відваги,
о, нам би зрозуміть: Україна одна!

А ми її рвемо! А ми її толочим!
А сонце з-за гори встає вже проти нас!
З’єднай нас, освяти, український наш Пророче!
Глибоко зажуривсь над кручами Тарас...

* * *

На повідок прип'яло сонце землю,
насипало їй в пазуху грушок.

„Ой ще недовго я усе це терплю,
вже незабаром вдягну кожушок,

пов'яжу теплу і пухнасту хустку,
і ти мене відпустиш до музик,
з своїх рамен опущу я мотузку
і попливу, де гра морозний смик...” –

Так мріяла земля про прохолоду,
про сніг пухнастий і зимовий сон.
О, вже вона до сонця на догоду
не бігтиме, щоб заробить озон!

Всміхнулось сонце в вуса променисті:
„Ну, що ж, біжи погратись на часок!
Поки сніги лежать важкі, іскристі,
Тобі зсучу міцніший повідок!”

* * *

Синява заметілей, кольори весняні –
все наснилось березі у зимовому сні.
І вельон, що їй січень кожен день дарував,
І зеленії коси, що їх вітер чесав,

і замріяність літня, і кохання палке,
Квітня сльози привітні, і страждання гірке,
кольорова веселка над її завиттям,
і щорік, як і завше, перемога життям.

* * *

Прокотилася осінь вогнем
В очереті на Густинськім плесі.
Ніч прикрила свій сором днем,
Що лише зажеврив в піднебессі.

Небо гостро пробили шпилі,
Кличуть Бога, щоб глянув на острів, –
Топчуть землі святі москалі
І шаліють, неначе монстри.

Перебіг очеретами час,
Загубивши хрести і храми.
Глянув тужно Мазепа на нас,
Що й донині живемо хохлами.

Вже природа горить в стидобі,
Що руйнуємо храми і душу.
Українцю, невже тобі
Нагадати про гордість мушу?

* * *

Замріявся лагідний вечір,
заплакало золотом сонце,
і так вже чомусь не до речі
почав ти розмову про стронцій.

Я, певно, почути хотіла
про синього птаха у леті,
про те, як кохання горіло,
і вірші „ліричних” поетів.

Та ти говорив про печалі,
про друзів, що плинуть у Леті...
Вдягла горобина коралі,
щоб літо не зникло в заметі.

Вдягла горобина коралі,
щоб душу твою звеселити,
щоб бачив ти сонячні далі,
щоб зміг мене знову любити.

* * *

Коли синій птах перетинає небо
і несе на крилах осінь-сивину,
я тоді дорогу міряю до тебе
в наше літо тепле й сонячну весну.

Замете мою дорогу сніг розлуки,
замете твою стежину сніг журби.
Я візьму твої долоні в свої руки.
Та чому в твоїх очах печаль верби?

Ув очах твоїх бринить життєва втома,
та у них не догорів ще юний цвіт..
Ти мені увесь знайомо-незнайомий,
мого щастя теплий зоряний політ.

* * *

Весна буяє, Боже мій, весна!
І знову вишень цвіт, і знову спів пташиний!
Несе букети запашні вона,
і сонця гімн, і клекіт журавлиний.

Це журавлі, це знову журавлі
принесли в крилах весняну завію,
збудили очі матері-землі
після морозів, після сніговію.

Це журавлі летять у рідний край,
Будують гнізда, пташенят плекають,
несуть весни веселої розмай
і журавлину тугу забувають.

* * *

В цвітінні лип, у музиці джмеля,
У зблисках річки і у зорях-вишнях
Сховалось літо, й матінка-земля
Все кличе, щоб воно до неї вийшло.

Сховалось літо в усмішці твоїй,
Сховалось в тихій вечоровій тузі,
І так клопочеться бджолиний рій,
Щоб літо розбудити на галуззі.

Десь там далеко пісня забринить,
Ще не зродившись, обірветься зірка,
І літу забажається на мить,
Щоб хтось сп'янілий раптом крикнув: "Гірко!"

Бо то ж – усе буяє і росте,
Бо повниться душа твоя шаленством,
Бо все на світі – добре і просте,
І звично мчать життям літа і весни.

* * *

Над Черніговом ранок – з трави.
Передзвони церковні лунають.
Тонкорукі жіночі церкви
До небес свої очі здіймають.

Наче постать дівоча ясна,
Тут замріявся храм Параскеви,
І чарує буйнава весна
Це незвідане диво рожеве.

Наче жінка, що прагне до зір,
Підіймається храм Катерини,
І її золотавий убір
Забира в піднебесся людину.

Хто ж ті руки умілі водив,
Які зводили дива правічні?
Наче свіжий ковточок води,
Їхні постаті непересічні.

І іти нам до них, і іти,
Бо дорога до храму – безмежна...
Пропливають над ними світи,
І не гасне у заростях стежка.

* * *

Тремтять гіацинти – і запах в повітрі тремтить,
витворює музику, ніжну народжує мить.
Весніє на серці, шаліють від сонця птахи,
жіноча рука обмітає із серця гріхи.

Жіноча рука... Скільки в ній і тепла і снаги, –
зігріє планету, розтопить колючі сніги.
Весь спокій зруйнує, але й побудує мости,
якими ще людству так довго і довго іти.

Жіноча краса... На землі скільки літ, стільки й зим,
всіх завжди хвилює феномен одвічний один:
відколи існує земля ця і ці небеса,
захоплює людство цнотлива жіноча краса.

О мрії жіночі... Ви завжди старі, наче світ,
про прихисток теплий, де жити можна тисячу літ,
про діток здорових (хай дужі і добрі ростуть),
про руки надійні, – оце ваших мрій вічна суть.

О серце жіноче... Ти загадка вічна й нова,
проміння землі й найвірніші у світі слова.
Під сяйвом твоїм зігрівається пташка з листком,
пагінчик маленький стає золотим колоском.

О розум жіночий... Змія і голубка водно
злилися у жінці і дали солодке вино,
але напиватись вином тим доп'яна не слід,
бо може навіки померкнути весь білий світ!

* * *

Квітами лист написати
Неважко,
Через століття тобі передати
Пташкою.

Заголосити чи засміятись
У небо
І перейти через світ намагатись
До тебе.

ОЧІ ТВОЇ
Серед тисяч голосів твій впізнаю,
Поміж тисячі очей твої бачу.
Чи кохання ти моє — я не знаю
Чому ж часто серед ночі плачу.
Очі твої — зорі в тихім плесі,
Я задивлятися хочу у них.
Пути для тебе хочу я сплести
З мрій мигдалевих, гарячих, хмільних.
Десь шукала нас весна для кохання,
Зима хотіла нам віднайти любов.
Осінь нам сплела корони вінчання,
Але ти мене шукав і не знайшов.
Ніч напувала ранок зілля-чаром.
Чим мені тебе, коханий, напоїть?
Заворожу напиток серця жаром,
Що в очах твоїх кохання затаїть.

ЗАМАЛЬОВКИ

* * *

Хтось повісив рушник на калині,
Ніби птаха з сумними крильми.
А соловейко в квітучій долині
Співає, умиваючись слізьми.

* * *

У піднебессі догорів
Один з найкращих літніх днів.
Лишив хмаринці дощу чарку,
Щоб ніч напоювать до ранку.

* * *

Сніги колючі пишуть пісню в леті,
Сумну, що має присмак полину.
Хоча зимою не летять лелеки,
Земля надію родить весняну.

* * *

Чомусь, коли думаю про кохання,
Бачу весняні і літні світання,
Осінній сад бачу в налитих плодах
І снігом гасіння жаги на устах.

* * *

Мороз малює вітражі,
Зима тче білий килим,
Жартує вітер на межі
Із кетягом калини.

* * *

Море пінилось, як Нептунова борода,
Ніч закрадалась розкуйовджена, молода.
На небі з'явився місяць, як апельсин,
Хотів розгадати таїну морських глибин.

* * *

Перса берези набухли соком,
Як у вагітної молодиці,
Моргнув пролісок ніжним оком
Біля вічно старої ялиці.

* * *

Ходить березень-легінь
В чорно-білім жилеті,
Розганяючи темінь,
Грає вітер на флейті.

* * *

Гули джмелі в вербовій голові,
І коники на скрипках вигравали,
І дві ромашки в запашній траві
Про флірт калини й сонця пліткували.

* * *

Я не знаю, чи дійсність, чи сон це
(І наснитися ж, хай йому грець),
Що зробив старий Геліос-Сонце
Смолоскипи із наших сердець.

* * *

Весна, весна — русалка зі ставка.
Вже пронеслись над світом перші зливи.
Старе життя торішнього листка
Пробив безжально пролісок цнотливий.

* * *

Ти все забудеш: і розлуку, й ницість.
Ти все забудеш, як і кожна з нас.
Жінки ж бо знають, що по їхніх лицях
Товче горохом збайдужілий час.

* * *

Навпіл поділив небо слід літака,
Навпіл розбила долю твоя рука.
Спокою серце не знає, бо не німе.
Бузкова повінь травня вхопить мене.

* * *

Життя моє — розграфлена картинка,
Немов з бджолиним медом щільники:
Тут — писанки, а тут — Різдво, ялинка,
Дивись, а тут — купальські співанки.

* * *

Любов на вранішній зорі —
Слова солодкі, та уста гіркі.
І тьмяно мерехтять зірки вгорі,
Холодні, тихі і крихкі.

* * *

В косах твоїх заплутались зорі,
В косах твоїх спинилась весна,
В косах твоїх, як в синім-синім морі,
Купалось сонце — панна чарівна.

* * *

Сумні дощі — й немає тому ради.
В садах не досягають виногради.
А я стомилась без твоїх очей
В безмежжі незцілованих ночей.

* * *

Хочу знайти у стеблині зеленій
Відповіді на кросворди життя,
Коли у словесній гонитві шаленій
Відходить любові хмільне забуття.

* * *

О, осінь, осінь, як нестримність часу,
Вплітає листя золотим вінком.
Упавши з дерева, помер відразу
Каштан, розчавлений жіночим каблуком.

* * *

За все в житті завдячую тобі:
за те, що нині ранки голубі,
за те, що на твоїм міцнім плечі
ночують зорі, наче павичі.

* * *

Вербі громи порозчахали віти
За кимось зароблений гріх.
У небо тягнеться горіти
Обмерзлий і сухий горіх.

* * *

Дуже я хотіла закричати,
Душу вирвать, запалити серце.
Дуже я хотіла заридати,
Стати із життям в нерівнім герці.

* * *

Лиш гори, як спалах, стояли й до неба горіли,
Лиш Тиса, як люстро, побите на сотні скалок.
Та Рахівська осінь Чумацьким Шляхом забіліла
І зарум'яніла шаленим танком гуцулок.

* * *

Не бракувало цій землі ніколи
Загарних слів, концтаборів та паль.
На синім небі і на жовтім полі
Словами вимальовую печаль.

* * *

Велетень Дніпро розклав рамена,
Що не кожен птах перелетить.
Дніпре, хоч несеш свої знамена,
Крани-монстри п'ють твою блакить.

* * *

Моя краса десь з осінню пропала,
І навесні не вернеться вона.
Лише зосталася на вістрі жала
Моя весна.

* * *

Весна приносить незмарнілі сни,
Голосить мрякою, ледами мостить.
А навесні так хочеться весни,
Та сніг колючий свої кігті гострить.

* * *

Вже не з'явиться, як нашестя,
Чоловік із сузір'я Лева,
І розвіється перехрестями
Моя молодість кришталева.

* * *

І мед перетвориться на рутину...
Бо, що б не казали моральні ханжі,
Веде чоловік красуню дружину —
І задивився на ноги чужі.

* * *

Ніч печальна накочує хвилі
І розгублює десь вдалині,
І малює в абсурдному стилі
Твій портрет на холоднім вікні.

* * *

Світ простий і м'який, як килим,
А я хочу неправильних рим,
Та сльоза на щоці пророста,
Знову тиха і знову проста.

* * *

Вже вечір никає в шпарку,
На гойдалках діток смішить,
І плаче вагончик у парку
За поїздом, що біжить.

* * *

Дві веселки підперли над храмом небо,
Зголубіле й прозоре.
Дві веселки сміялись щасливо до тебе
Кольорами простору.

* * *

Круговерть зірок тишу не зламає,
Порохами час світи пересипає...
В тиші весняній верби тонкокрилі,
Ніби у воді, старі коліна мили.

* * *

Небо заховалось за зірки
І парчею вкрило цілий світ.
Стане поцілунок твій гірким,
Як не знайду папороті цвіт.

* * *

Едельвейсами покриті гори,
Серце повниться коханням, як вином.
Заховають небо тихі зорі.
Я сьогодні не забудусь сном.

* * *

Коли зима не схоче більш страждати,
Коли звільниться сонце золоте,
Прийде весна і до моєї хати,
Прийде весна і косу розплете.

* * *

Хочу весь світ помістити в собі:
Коси берези, сніги голубі,
Крапельку сонця і крапельку сну,
Літо і осінь, зиму й весну.

* * *

Я умію говорити високо,
Та творить високо не умію —
Ось пташина поранила око,
Я її на вітрі не зігрію.

* * *

Хтось одягає стареньке пальто,
Й на нього уваги не зверне-ніхто.
А спробуй в таке одягнутися ти —
Тобі не дадуть по дорозі пройти.

* * *

А я тоді вдихнула би озону,
Коли усі закутані в плащі...
Лежить земля, розчахнута від грому,
Збирає діаманти в спориші.

* * *

Вже вітер натруджений свище,
Розрубують навпіл життя лемеші.
А я вже, як висохле в лузі вербище,
У мене немає живої душі.

* * *

Я у житті все чимось одержима...
Співає ніч самотніми очима,
А світ летить, великий і безмежний,
Розхитуючи душі незалежні.

* * *

Все, як у всіх, у поетес:
В них навіть випадають зуби.
Лише рядки п'янкої згуби
Вони черпають у небес.

* * *

“Дощі — вірші” — не дуже точна рима.
Тоді скажіть, чому у дні сльотаві
Зринають віршів золоті октави
Й думки, неначе мандри пілігрима?

* * *

Не люблю в віршах іншомовних слів,
Що іноді украплюють поети,
Щоб блиснути далеким інтелектом,
Забувши, що поезія — це спів.

* * *

Засипала осінь сліди мої
Маленькими клаптями літа.
Тьмяніє під ранок крило зорі
В тужливому танці світу.

* * *

Хочу твого тепла й твого плеча в підтримку,
Хочу, щоб вітер нам грав на стару тилинку.
Хочу, щоб поряд був твій променистий погляд,
Хочу уста кусать, що від кохання стогнуть.

* * *

Завис на секундній стрілочці час,
Утікає дощами літо від нас.
Забринить павутинка в холодній імлі —
Моє бабине літо на ще теплій землі.

Медяна квітка

* * *

Черешня, як повія,
роздавала
свою солодкавість.
А вишня, як мати,
дарувала
солодощі і терпкуватість.

* * *

Бриніла ніч.
Відбруньковувалася
від вечора.
Чому ж
соловей голосить,
коли в світі
відбувається народження?
Він оплакує
майбутню смерть.

* * *

З променів сонця,
що послужили нотним станом,
падали сніжинки,
що перетворились
з чорних нот
на білі зірнички.
І музика замерзала
крижинкою.

* * *

Ялина насміхалася
з вітрового
кохання.
Хіба личить їй,
що з морозом
спізналася,
тремтіти від вітру,
як осика
шалапутна.

* * *

Яка краса в троянди...
Та що вона варта
без пелюсток?
А що варті
пелюстки без троянди?
Пелюстками вітер плює.
Троянду цілує.

* * *

Обнадію тебе весною...
В люті морози
мрій про неї,
в липневу спеку
напивайся нею,
в листопад осінній
чекай мене.
Я прилечу,
я принесу
в крилах весну
й душу свою,
як вину.

* * *

Наснилося,
що я маленька бджілка,
що літає
між квітами бузку,
а всі довкола
меду вимагають,
а я маленька,
І краплина меду
дістанеться
одному лиш тобі.

* * *

я пленталась вулицею
мене стомлювала
осінь
вона збиралася плакати
і морщила
хмарами
небо

а мене
вже стомив
її плач
а мене
вже стомило
твоє мовчання

* * *

вітер стукає
в шибку
викликає мене
на побачення
я зраділо біжу
в його обійми
він мій коханий
лицар Веселого образу

* * *

Відшукаю в собі раба,
мозок присплю
й почування,
за підлість
заплачу улесливістю,
за ляпас — усмішечкою.
О, ні!
Задушу в собі раба,
розправлю в леті
рамена,
злину понад землею
з волею своєю.

* * *

Хочу забутися у любові,
не тямити, хто я...
що я...
куди...
не усвідомлювати
свого єства,
як метелик
у шлюбному танці
не розуміє
своєї краси.

* * *

...А ще були дощі.
У осінь, як у чарку,
наливали
сивухи.
Нудотний запах
чи безнадія
закрадались...

О, ні!
Дощі були чисті,
як сльози матері,
лиш життя,
як сивуха.

* * *

Букет
цнотливих пролісків
ти поклав
біля мене сонної,
а мені
снилися
твої цілунки,
що пахли
весною.

* * *

Очима
вогник далекий
краду...
Знову до тебе
стежкою йду.

Дивуються люди:
“Для кого вогонь,
що не обпікає
наших долонь?”

А вогник, що блимає
вдалині,
світить
лише мені.

* * *

Закралася осінь
першим морозом
у коси.
Що ж, навіть
найтвердішу скелю
руйнують
час і грози.

* * *

Люди радіють,
коли зацвітають сади,
а я
радію зимі,
чистій, білій,
грізній красуні —
вона незаймана.
А весна — кокетка.

* * *

Сонце цілує ромашку:
“Ти — моя кохана!”
Вітер цілує кульбабу:
“Ти — моя незаймана”.
Місяць до зірки тягнеться:
“Радосте моя”.

Чому ж я для тебе
вічна загадка?

* * *

Питаю у вітру:
“Де моя планета?”
— “Я не долітаю туди”.

Питаю у ворожки:
“Де моє щастя?”
— “Я не заглядаю туди”.

Питаю у тебе:
“Де моя надія?”
— “Питай у вітру”.

* * *

Сон —
дар Божий.
Треба втішатися
його сп'янінням.
Дай мені, Поезіє,
покуту
безсонної ночі.

БЕЗНАДІЯ

Вилупилася безнадія,
як ящірка
з яйця.
Закралась холодом
у серце
і бігає там,
а від того
слизько в душі.

* * *

На козацькому храмі —
шрами загоєні і загноєні.
На козацькому храмі—
рани давні й сьогоднішні.
На козацькому храмі —
куполи із золота,
а фундамент дощі понівечили.

* * *

Цвяхи у тілі яблуні —
болі невинувдані.
Рани болючі, криваві
не загоїш нічим.
З рани, що цвяхи завдали,
виросли пагони свіжі,
ніжні, тремтливі, пружні,
тягнуться соком до зір.
Не подолати цвяхові
вічних джерел життя.

БАТЬКІВЩИНА ЖУРАВЛЯ

Чути:

— Кру! кру! кру!

В чужині умру.

Де батьківщина
у журавля? а де чужина?

І тут, і там —
в нього гніздо.
Він не знає зими.
Батьківщина його —
там, де тепло.

* * *

У зоопарку
по клітці
лев метався й рикав —
прокинулася в ньому
монарша кров;
а п'яничка-доглядач
приніс кусень стерви—
присмирнів цар...

* * *

тіло голубине
плило по Дунаю
каменем на хвилях
кидало його
а десь
в тихій заплаві
розцвітала лілея
і сонце закохано
цілувало її

а десь
квиліла чайка
над гніздом
зруйнованим
над дітками
вбитими
а десь
дурнуватий
горобець
цвіріньчав

а Дунай втікав

* * *

Як нудно жити у Вічному Теплі.
Вічне цвітіння — теж нудьга.
Вічнотеплинець
не зрозуміє радості,
що дає бриндушка
навесні.

* * *

У тріск скорострілів
і задуху криївок
закралось
мрійливе кохання:
старий сотник
закохався
в юну санітарку,
а тоненька берізка
над ними
кохала
віковічного дуба.

* * *

Я шукала себе
серед ніжних лілей —
я шукала себе
серед юності.

Я шукала себе
між чарівних троянд—
я шукала себе
серед молодості.

Я шукала себе
між жагучих жоржин —
я шукала себе
серед кохання.

Я шукала себе.
поміж яблуні квіт —
я знайшла себе у материнстві.

* * *

я тремчу натхненням
плодоношу
екстаз поезії
мене долає
то я є
то мене немає
палаю
у вогні поезії згораю
на тлін
то знов як птиця Фенікс
воскресаю
у сплячку западаю
в буденність
то пропадаю
то знов тремчу
екстаз
життя ж дається раз

* * *

Тремчу, як осика
на вітрі,
душу свою строкату
підкладаю
під сонце,
під вітер,
під шати.

* * *

Гілочка вербова
б'є мене на свято,
закликає дочекати
до Великодня.
Ще тиждень...
ще місяць...
ще рік...
Багато ще чи мало?
Верба... Життя...
Гагілка великодня
й маленька брунька
на тугому пруті.

* * *

Вітер гонить
піски по пустелі,
сірі-сірі, як очі у жінки,
що втікає на ослятку
з маленьким дитятком.
Куди ти, Діво,
Пречиста Мадонно?
Чи не краще залишитись
серед щирого піску,
ніж іти до нещирих людей?

* * *

У маминих очах
життя відбито.
А в зморшках,
що навкруг очей,—
життя дороги.
Чи сміє хтось
бути жорстоким
до материних рук?

* * *

Мовби невелику
таємницю,
що вона довірила
лише йому,
він помітив
легенький слід пудри
на її щоці.

* * *

Зеленомаєві очі —
трохи відьомські,
трохи мавчині —
дивляться в серце
дитинно й жорстоко...
Не дивіться,
якщо не цвіте
у вас травень.

* * *

То зовсім не метеорит,
то в небі нічному
літак пролетів.
Жаль.
Бо я задумала бажання.
І воно поплило
за хвостом літака
у небесній ріці,
по часовій гілці...
Завтра прийде.
Та бажанню не треба
здійснення.

* * *

Музика черемхи
лилася у травні,
музика комет
з танцями зірок.
Щось містичне,
щось дотичне —
світ зробив
у весну крок.

* * *

гори напоїли
небо молоком
і воно стало
надуте й огрузле
ось-ось потечуть з нього
пательки масні
а може
дощ непривітний

* * *

Місяць зачерпне
у пригорщу неба,
перетнеться межа
між сном і реальністю.
Буде так добре,
що не захочеться
ущипнути себе,
щоб перевірити
сон це, чи ні...
Закалатає в тронку час,
і сонце вип'є з павутинки
вранішню росу.

* * *

Згорають ті,
хто тихою бджолою
летів над квітами землі
і мед збирав для неї.
А найлюбіше було їм сідати
на квіти жовті або на блакитні.
Чи стануть на їх місце
роботящі бджоли —
не трутні?

* * *

Згорю на колесі,
на дибі байдужості,
воскресну любов'ю,
занімію розлукою,
згасну гнотиком свічки,
розтану снігом.

* * *

Де та дорога,
якою з-за обрію
прийдеш ти?
Вона теж за обрієм,
а на ній — важкий камінь,
що не дає переїхати тобі,
ані перейти.

* * *

Хочеш мене знайти?
Зовсім не важко: поклич,
Я відгукнусь з самоти
Зовсім чужих облич,
Зовсім чужих голосів...
Збився з рахунку час...
Крук безнадії сів...
Досвіток тихо згас.
Серед віконних рам
Плакати за мною дарма —
Сльози нещирі там,
Де каяття нема.

* * *

Світло міських ліхтарів
освічувало наші цілунки.
Шум вечірнього міста
не лякав нашої любові.
Щось шептали губи,
заплітались руки,
і місто закохувалось
у нас.

* * *

Відлюблю тебе і знову спрагну
твого кохання.
В нестямі у вічність простягну
грішні бажання.
Солодкої муки забагну —
твоїх цілунків.
Налий, як у чарку звабну,
тремтливих трунків.

* * *

Я купила собі троянди,
зробила свято.
Та троянди плакали
і швидко в'яли.
Кохання ж — лілея —
почало розцвітати
без свята.

* * *

Я любов'ю дихати хочу,
хочу бачити твої очі
Найнебесніші.
Вони схожі
на краплини
вранішньої роси.
„Банально”, — скаже хтось.
Нехай...
а я хочу дивитися
у твої очі.

* * *

Чи сміюсь, чи плачу —
все емоції .
Вік емоцій.
А що ж любов?

* * *

Не засинаю
навіть під твою колискову,
боюсь, що присплю
в собі вогонь.
Тоді не буде
твоєї колискової.

* * *

Стань за стерно! В мене руки стомились
Виводить від рифів важкий корабель.
Стань за стерно! В морі зірка згубилась —
Жовтий великий царський рубель.

Стань за стерно! Небо в хмарах товстіє,
Буря нависла над морем грізним.
Стань за стерно! Вже маяк даленіє,
Й сонце не хоче сходити над ним.

* * *

Поглянь на теплу
і яскраву зірку в небі.
Я теж на неї
дивлюся в цю мить.
Як легко бути зіркою,
вона — лиш зірка,
як важко жінкою
залишитись
серед снігів.

* * *

Ой милий мій,
а я щаслива.
Ой милий мій,
а я вродлива.
Моя краса —
чиста сльоза землі.
Фарби мої
надто яскраві,
очі мої
синьо-лукаві,
губи мої теплі,
та не твої.

* * *

Колеса стогнуть:
люби... люби...
іди... іди...
прости... прости...
Світло б'ється,
як ластівка у вікно:
знайди... знайди...
Зірка в долоні твоїй
світить і хоче зігріти,
вечір від слів і втоми
хоче зімліти.
Впаде туман на рейки —
згинь із дороги!
Тобі на руки впаду
в тиші знемоги.
Снігом непевним стану,
спливу з весною.
Не розлучай же, світе,
щастя зі мною.

* * *

Шум доріг, скрип машини,
що намотує час на колеса,
посвист пташки, загублений в гамі,
кольорова веселка над плесом,
що на ньому ніждна лілея
не подумає в світ проростати,
криволапий собака під тінню,
напівсонний двірник з шкряботінням,
невигадлива пісня лелеки,
що покинув тепленьке гніздо,
шепотіння у вухо кохане,
усміх щиро-наївний дитяти... —
і усе це назвали життям!

* * *

Поезія -
не повія,
хоч часто
іноді
хтось
намагається
її згвалтувати.

* * *

Наткали павуки
тонкого полотна
мені на сорочку.
Занадто затонкого —
всю душу видно.

* * *

Я — Рак,
коли зловлю
в клешні —
дуже боляче
вириватись.

* * *

Цілую губами
невинні очі
лісової кринички,
і вона усміхається мені —
до того її націлувалося сонце.

* * *

Білють від страху
батькові очі,
коли він з жахом
уявляє мене
у круговерті повені.

* * *

Вкушу яблука соковитого
і на губах відчую
присмак твоїх уст,
таких далеких сьогодні,
бажаних...

* * *

Доторкнуся устами до твого плеча
і відчую, як сила твоя
і впевненість у собі
переливаються в мене
за законом сполучених посудин.

* * *

Навіть за спів пташиний
мусить платити людина.
Плата ота найбільша –
миті й хвилини життя,
серця хистке калатання.

* * *

Мені жаль викидати
зів'ялі квіти.
Вони нагадують мені
руки матері.
Нагадують про час.

* * *

Ти брешеш. Бачу по твоїх очах,
чую фальшиві ноти
у твоєму брехливому співі.
Господи! Чому ж на серці
мені так солодко?!

* * *

Самотність —
як розмальований
вагончик у парку:
гарний, нікому не потрібний,
нікого нікуди не везе.

* * *

Життя триває,
якщо материнські руки
збивають
на білу хмару
молоко в дійниці.

* * *

Є вічна любов,
є вічне життя,
є вічна мука,
є вічна рана —
смерть батькова.

* * *

Очерет у весняній воді
пере до Великодня плаття,
скрипить стара верба —
довго чекала тепла.
Світ розговляється.

* * *

Умій цінувати того,
хто без тебе страждає.
Але не страждай
за тим, хто
щасливий без тебе.

* * *

У лікарняній палаті
на безмежно білій стелині
цвіли жовтогарячі метелики,
а, може, нездійсненні сни,
а, може, мрії потаємні.

* * *

Буря плаче стомленим дощем,
а надщерблена мрія
ховає гримасу в посмішку,
колотить небо в макітрі
пухнасті хмари.

* * *

Тополі листям
сонце лижуть,
як медяну квітку.
Попечуть язики —
приходить осінь.

* * *

Коли любиш мене,
не дивись на годинник,
бо стрілки розріжуть
мить забуття, —
будь вільний.

* * *

Від ката
народився митець.
Навіть з крокодилячого яйця
може вилупитись
соловейко.

* * *

Світ — вільний,
а я — наложниця
у людей, у вітрів,
у доріг, у кохання...
А душа волі хоче!

* * *

У болоті добре жабам,
Вільним птахам — в небесах.
І моя душа в небо прагне,
та гидка трясовиця
не пускає в політ.

* * *

Посмішка, що схожа
на гримасу блазня.
Квіти, що нагадують живі.
Звуки, що колись були піснею.
Знайомі, що колись були друзями.

* * *

Дуб старий
захворів на ангіну,
гріє горло
під компресом
снігу.

* * *

Відірватися б кометою
від цієї сірої планети,
закрутитися б у танці
із зорями — не каменями,
з іскрами — не муттю.

* * *

Мовчиш
з привідкритим ротом
і відчуваєш,
як виростає волосся
на твоєму язиці.

* * *

Королева
з пораненим пальчиком
краща
за королеву
з розбитим дзеркалом.

* * *

Стара розмальована жінка
пишалась штучною косою.
Зима, що не відступила,
у березні „чарує”
потворною красою.

* * *

Висихає душа
на морозі життя.
Сміх і сльози
завжди поруч ідуть:
гай зелений і болотяна каламуть.

* * *

Підсвистуючи носиком маленьким,
Прилігши щічкою долоньку-бруньку,
спить мамине
натхненнячко біляве
і скарб найбільший.

* * *

Інколи буваєш
на вершині блаженства
навіть від задоволення
найприземленіших
інстинктів.

* * *

на ярмарку життя
торгують
вичовганими словами
заробляють
фальшиві гроші.

* * *

З-під пальців піаніста
текла ріка мелодії у зал.
Чи Бах звучав, чи щось із Ліста.
Я уявляла сонце і вокзал,
а піаніст хотів, щоб бачили його.

* * *

Ми на вітрах розп'яті, а хрести
лежать дорогами, повалені синами.
Початок і кінець в дві тисячі років.
Ми валимо хрести,
нас розпинають хмари.

* * *

З новим роком тебе, білий світе.
З білим роком тебе, новий світе.
З білим світом тебе, новий роче.
Ти народжуєшся в новизні,
Ти оновлюєшся в народженні.

* * *

загустає туман
і рожевістю змащує очі
розкуйовджені орди хмарин
пробігають над морем
тягнуть бурю на схід.

* * *

Світ не поділений
на чорне і біле.
Іноді барви складні
створюють світло і простір,
тінь і дерева липневі.

* * *

На арені цирку у світлі прожекторів
тихо вмирала бджола,
а зовсім недавно
з дівчиною-акробаткою
кружляла під куполом.

* * *

Хтось пише правильні вірші,
виловлюючи зі словника слова, —
кам 'яніють у книжках скляні ляльки.
Хтось пише неправильні вірші —
вилітають з-під обкладинки птахи.

* * *

Не шукайте логіки в поезії —
тут господар і пан Абсурд.
Не шукайте логіки в житті —
тут господарка і пані Поезія.
Не шукайте поезії...

* * *

Корабель намотує
на вуса воду —
і залишається ні з чим.
Скільки воду не мотай —
клубка не накрутиш.

* * *

Феєрія розіграна
на листочку вільховому...
Світ помістився
на крихітній лапці
божого волика.

* * *

Кришталева душа
не завжди прозора.
І на кришталевому кубку
вирізьблюють майстри
хімерні візерунки.

* * *

Плаче надривно дитина —
пальчик вколола в троянду.
Тяжко приходить до нас
пізнання світу,
розуміння природи речей.

* * *

Перепілка з любов'ю
чекає на перепеленятко.
Не знає, бідненька,
що вони ще в яйці
корисні людині.

* * *

Час гортає сторінки:
знову чисті, знову білі.
Чи цікаві ми для тебе, часе,
В нестримі своїм,
В бажанні написати по білому?

* * *

Тисячі філософів,
десятки релігій
не навчили людину
любити ближнього.
Вона собі найближча

* * *

Соловей закоханий у свою пісню,
калина – у свою красу,
ніч – у свої зорі,
річка – у свій голос...
виявляється, весь світ – кохання.

* * *

Перекотиться полем
перекотиполе,
заклекоче над хатою
клекотень-бусол,
сонячно зацвіте соняшник.

* * *

Дух людський солом'яний
не вивітриш кондиціонером,
розум не вб'єш комп'ютером –
з-під накипу цивілізації
вібруньковується душа.

* * *

Всяку долю, що Богом дана,
я прийму – нарікати не буду.
Всяку смерть, що мене чекає,
не наслідуюсь прогнати геть.
Прилечу до вас шепотом вітру.

* * *

Сотні тисяч кімнат
Без вікон і дверей.
І один лише вихід –
Келійне вікно,
У яке проросте квітка.

ДВОВІРШІ

* * *

Не існувало б ідолів, тиранів —
Кого б тоді скидали з п'єдесталів?

* * *

Яблуко червонобоке — всередині кисла кислиця.
Іноді вводять в оману червононамащені лиця.

* * *

Міксером місиво створюю,
З долоні життя напоюю.

* * *

Я повинна летіть, як просвітлена хмара,
А я нуджу життям, як примара.

Замовлянку-пісню напишу для тебе

МАМИНА ПЕЧАЛЬ

Виший мені, мамо, хрестиком сорочку,
Дай мені у віно долю золоту,
Приголуб у свято непокірну дочку,
Намалюй на щастя ластівку в льоту.

Приспів:

Твоя печаль гірка — росою на покосах,
А молоді літа приходять в тихі сни.
Якби не було нас, чи в материних косах
З'явилася б хоч нитка сивини?

Закрадалась осінь в твої чорні коси,
Ми ж не помічали, що біжать літа.
Насміхались часто над життям морози,
Та душа зосталась — зірка золота.

Приспів

Мамочко, голубко, горлице в садочку.
Колискову пісню внуку заспівай.
Серце твоє любить непокірну дочку,
А в душі й зимою розцвітає гай.

Приспів

ВУЛИЧНОМУ МУЗИЦІ

Розжарений асфальт, і сонце — як дракон,
І в холод сонно поспішають люди.
А ти стоїш один, де нависа балкон,
На флейті виграєш, холодні, як зима, етюди.

Приспів:

Мелодії твої, мелодії твої
Сніжинками летять у літній вечір.
Мелодії твої, мелодії твої
Рожевим снігом падають на плечі.

Хтось кине п'ятака, хтось ще дрібніший гріш,
Хтось мимохідь заслухається грою.
А флейта в літа синь кида морозний вірш
Із вітром крижаним, нестримною гіркотою.

Приспів

Ти знов забув, що світ жорстокий і глухий,
Що ти тепер у хвилі лихоліття.
Та душу віднайшов зими акорд сухий
В піснях забутого, в шаленім вирі днів, століття.

Приспів

КОСИ ТВОЇ

Пролітали коні із зорями в гривах
По небеснім зводі.
Зупинились коні у волосся зливах —
У дівочій вроді.

Приспів:

В коси твої, в коси твої
Падали зорі.
В коси твої, в коси твої,
Наче у тихеє море.

Задививсь на тебе соловей з калини
І забув співати.
А роса срібляста на косу дівчини
Почала спадати.

Приспів

Захотіло небо вдарить блискавками,
Громом закричати,
Та тебе уздріло й почало руками
Сонце підіймати.

Приспів

У очах у тебе — переливи неба
І краса розмаю.
Замовлянку-пісню напишу для тебе.
Я тебе кохаю.

Приспів

МУЗИКА ГІР

Полине музика черемхи
Понад горами навесні.
Розквітнуть солодко черешні,
Любов намріється мені.

Приспів:

Пробудись, коханий, вже іде весна,
Заспівай, жаданий, хай піде луна
Горами синіми, горами синіми.
Хай верхи розбудить твій весняний сміх.
Пробудись, коханий, дзвінко тане сніг
Горами синіми, горами синіми.

Гірська ріка пісні співає,
Орли із неї воду п'ють,
А дощ у бубон вибиває,
Вітри в цимбали виграють.

Приспів

Ще душі наші не стомились
Нести любов через літа.
А в небі зорі засвітились,
І кожна — нота золота.

Приспів

БЕРЕЗНЕВИЙ ВІТЕР

Весна, весна — русалка зі ставка.
Пронеслись над світом перші зливи.
Погасне день торішнього листка,
Усміхнеться пролісок цнотливий.

Приспів:

Березневий вітер,
Березневі квіти.
То весна — красуня в мандри вируша.
Як весні-русалці, сонцю не радіти,
Коли щастям пишним повниться душа.

Веселі звуки райдужних пісень
Заспіває десь пташиний хор.
Купає небо в синіх барвах день,
І лунає весняний мажор.

Приспів

Вже перша бджілка крильцями бринить,
П'є солодкий сік у квіточках.
Веселий вітер у вербі шумить,
Що сховала душу у бруньках.

Приспів

ВЕСНА НА УКРАЇНІ

Весна на землі калиновій
Сміється карпатським потоком.
Відбилися в хвилі Дніпровій
Танцюють зірки ясноокі.
І квіти, і птахи, і люди
Серцями у землю вросли,
З далеких країв — звідусюди —
Дороги до неї шукають.

Приспів:

Всі шляхи ведуть до тебе,
Синьо-золота,
Всі пісні дзвенять для тебе,
Всі зірки горять для тебе,
Всі птахи летять до тебе,
Весну поверта.
Земле моя, Україно моя,
Зоре синьо-золота.

Весна на землі калиновій
Вмиває схід сонця росюю.
І захід в ясній колисковій
Купається, сипле красою.
Міста оживають і села,
Скидають зимову знемогу.
І падає зірка весела,
До тебе вказавши дорогу.

Приспів

ЗАПИТАЙ

Запитай, коханий, ув осені,
Чи поверне любов навесні.
Чи даремно кохання ми просимо
У погожі осінні дні?
Запитай, коханий, жоржиноньку,
Чи вогонь не загасить зима.
Заплету я надію в калиноньку —
Їй за вірністю рівних нема.

Приспів:

Запитаймо в сердець, чи настане кінець
Тій любові палкій у душі молодій.
Запитаймо ріки, чи не змиють роки
Ту любов запальну, ту найпершу весну.

Запитай, коханий, ніч зоряну,
Що народжує звуки дзвінкі,
Чи зустріне нас літечко хорами,
Не зів'януть цілунки палкі.
Запитай, коханий, у яблуні,
Що плоди полум'яні дає,
Чи в очах твоїх, сонечком скраплених,
Не зів'яне кохання моє.

Приспів:

Запитаймо пісень, де наш сонячний день,
Щоб у співі музик промінь сонця не зник.
Нас ця пісня єдна, бо з любові вона,
Бо на теплій землі ми з кохання хмільні.

У КАРПАТАХ

Розмовляють з небом верховини
Мовою любові і тепла.
Ватрами співають полонини,
Де колись зима сніги плела.
Карпатами іде відлуння
Красивих ніжних голосів,
І грають скрипки сонцеструнні
В краю моїх батьків.

Приспів:

В горах Карпатах — сонце веселе,
Ріки співають пісню дзвінку.
Пташка радіє, радіє зело,
Іде гуцулка у вінку.

Вітер на сопілці виграває,
Гуцулці розчісує косу,
Цю гуцулку щиро я кохаю
І любов у серці пронесу.
Моє кохання синьооке,
Любові чисте джерело.
Хай пролетіли птахи-роки,
Кохання зацвіло.

Приспів:

Гори Карпати — синь голублива,
Мрій веселкових срібло-дзвінок.
Прийде весілля пора щаслива —
Гуцули заведуть танок.

КУПАЛОЧКА

Зацвіте папороть у ніч на Купала,
Віднайду я її цвіт і тобі віддам.
Пущу в серце любов, щоб душа співала,
І вінок по Десні попливе не сам.

Приспів:

Я — купалочка, дівчина-русалочка,
Я — любов твоя, ти мене знайди.
Я — Наталочка, дівчина-любовочка,
І любов моя — золоті меди.

Хай приб'є течія мій вінок до тебе,
Хай запалить вогнище жар твоїх долонь,
Хай сипне зорепад із нічного неба,
Хай очистить любов жертвенний вогонь.

Приспів

Ти прийдеш, і знайдеш дівчину кохану,
Що чекає тут тебе й руку подає.
Відведе ранок-пан нічку трохи п'яну.
Від кохання й добра сонце устає.

Приспів

СВІТ-КОНФЛІКТ

Цей світ — жоржини цвіт.
Тиша літ, розквітлий глід.
Цей день — звуки пісень,
Велетень, дзвоників тень.
Ця ніч прожене пріч світло дня.
Прийде весна.
Цей світ знов розцвіте, білий день оживе.

Приспів:

День тихий ніч зацілує, ніч закохає,
Цвіт вишень в плід проростає, слід замітає.
Хай світом біжить потреба...
Жить, жити треба.
Хай з вітром говорить жито.
Жить, треба жити.

Цей сон вершить закон
В унісон коханню крон.
Цей спів недолетів
До гаїв, до солов'їв.
Ця мла недоплела мить весни.
Прийдуть сни.
Цей день в ніч перейде, диво-сон оживе.

Приспів

ДОЩ У ГРУДНІ ЙДЕ...

Скрипка плаче стомленим дощем.
Я ту скрипку маю.
Це душа вгорнулася плащем.
Я ту душу знаю.

Приспів:

Скрипка плаче,
Дощ у грудні йде.
Так, неначе
Сонце — вічна мука.
Скрипка плаче
Дощ у грудні йде.
Так незвично
Наша ця розлука.

Десь голосить небо, як печаль,
Хоче сипать снігом.
Дощ у грудні — мені неба жаль,
Що трясеться сміхом.

Приспів

Обірвалась голосно моя пісня —
Той мотив зимовий.
А дощам у грудні лити так пізно...
Смутку кольоровий!

Приспів

МІСТИКА

Я вже тихо умерла,
Уже поплила за рікою,
Що буття з небуттям
У тремкому півсні розділя.
Доторкнися, мій милий,
Своєю палкою рукою
До мого крижаного
І дико блілого чола.

Приспів:
Морем бреде,
Степом іде
Душа моя зболіла,
Що землю не зігріла.

Я упала, як лист,
Я так мало зробила у світі,
Небо склепом нависло
Над моїм побілілим чолом.
Та, коли догоратиме
Сонце в ясному зеніті,
На дорозі твоїй проросту
Розквітучим зелом.

Приспів

МОЯ ПЕЧАЛЬ

Моїй печалі не злічити днів,
Моїй печалі не згубити снів,
Моїй печалі — всі жінки старі,
А сонце уподібнене зорі.
Моя печаль крізь очі визира,
Моя печаль, як білий світ, стара,
Моя печаль, як кактус на піску,
Й стара калина в молодім вінку

Приспів:

Моя печаль,
Як тиха даль,
Моя печаль
Гірка.
Моя печаль —
Пекучий жаль,
Болючих слів
Ріка.

Моїй печалі не знайти границь,
Моїй печалі треба блискавиць.
Та у пустелі, вічній і німій,
Десь загориться тихо погляд мій.
У цвіт калини заплету печаль.
Мені її, сердешную, не жаль,
Бо у печалі є своя краса,
Коли росою виступить сльоза.

Приспів

ОСІНЬ

Осінь залюбила в сади,
Осінь йшла напитися води.
Не добігла крок до джерела —
Перейшла упорожні бджола.

Приспів:

Догорають тихо уночі
Золоті сльозини аличі,
Під лунку мелодію комет
Скрапує в траву солодкий мед.

Осінь сонце заплела в косу
І об хмару витерла сльозу.
Задивилась в яблук дзеркала,
Груші-медки у поділ стрясла.

Приспів

Місяць гріє стомлені боки,
Осінь у човні везе роки,
Що достигли у тугу лозу,
Що на ранок випали в росу.

Приспів

САМОТНІСТЬ

Дюни піщані чорну самотність сіють,
Броджу світами, неначе пілігрим,
Кличу любові теплу, яскраву мрію,
Та озоветься байдуже літній грім.

Приспів:

Я самотній в цьому світі,
Блідне сонце у зеніті!
Доле погана, безталанная!
Зоре кохана, але не моя.

Пересипає час годинник піщаний,
Котиться полем пересохла трава.
Знаю, знаю, що не я твій коханий.
Стигнуть льодом найніжніші слова.

Приспів

Світ безкінечний, я тут мала піщина.
Десь за туманом стогне чайка слізьми.
Темним рубіном плаче гірка калина,
Бо назавжди розлучилися ми.

Приспів

Маленька пісенька

СИНІЙ ДОЩИК

Загорнулись дощики у плащі,
Поховались дощики у кущі.
Ми просили: “Дощику наш малий,
Ти із неба синього нам полий!”

Приспів:

Синій-синій дощику, крапоти,
В синю-синю річечку перейди.
Синій-синій дощику, хай тобі
Стеляться барвіночки голубі!

Танцювали хмароньки в небесах,
Лопотіли крапельки у житах.
І співав із дощиком цілий світ.
Дощик любим дітонькам слав привіт.

Приспів

Танцювало сонечко і весна,
І веселка – панночка чарівна.
Хлюпали калюжами хлопчаки,
Кліпали очицями квіточки.

Приспів

ДІДУСІВ САДОК

В дідусевому саду –
Ще зелені яблука.
Може, в гості я піду
До хатинки равлика.
Пташечці дрозду
Миску дам на вишні.
В дідусевому саду
Квіти квітнуть пишні.

Приспів:

Ой садочок-веселочок,
Яблучка і квіти.
З дідусевих співаночок
Порадіють діти.

В дідусевому саду –
Виноград зелений.
Грає одуд на дуду,
Від тепла черлену.
Я – у холодку,
Бджілка – серед квітів.
В дідусевому садку
Наймиліше в світі.

Приспів

ТРАВНЕВИЙ ДОЩИК

В дощика травневого очі голубі,
Зросту добавляє він мені й тобі.
Нині він купив собі грабельки нові
І пішов розчісувать кісочки траві.

Приспів:

Дощику, дощику, синьоокий хлопчику!
Пісню-маївку співаєш цілий день!
Дощику, дощику, зварю тобі борщику,
Щоб наскладав мені сто нових пісень!

Із перлин-дощинок намисто дарував
Лісовій криничці між кущів і трав.
Босі ноженята у калюжі грів,
До веселки юної річечкою брів.

Приспів

Вишеньку-черешеньку по дорозі з'їв,
І віночок росяний з конюшинки сплів.
В квіточку конвалії задзвонив: “Дзень-дзень!”
З дощика народиться сто нових пісень.

Приспів

КОЗАЦЬКИЙ СОН

Раз в нічному сні прийшов козак Мамай,
Усміхнувся і сказав мені:
“Чом ти спиш, юначе? Уставай!
Україна знову у вогні!”

Приспів:

Малинові прапори, славної походи,
Лицарі свободи – мужні козаки!
Запорізькі козаки!

Я не гаяв часу і побіг чимдуж,
Взяв шаблюку, вивів вороного,
Два пістолі, що сховав між руж,
Віднайшов для випадку такого.

Приспів

Поруч із Мамаєм в полі вогневім
Бився з турком, москалем і ляхом,
Бачив, як у досвітку новім
Вже полки козацькі їдуть шляхом.

Приспів

ПРОГУЛЯНКА

Ой одягну вишиту сорочку
І дощу, і сонцю усміхнуся,
Закручуся у швидкім таночку,
Серед квітів саду загублюся.

Приспів:

Серед квітів в літньому саду
Я перлинку-пісеньку знайду.
Заспіваю-заспіваю,
Лине пісня в ріднім краю.

Витанцьовував я веселенько
І хотів півсвіту змалювати,
Та відчув своїм палким серденьком:
Моя доля – то пісні співати.

Приспів

ШКОЛА

О школо, школо! Скільки почуття!
Віддаляються дитинства кроки.
Солодкого зазнає забуття,
Хто згадає про юнацькі роки.

Приспів:

У шкільному хорі
Всі пісні в мажорі,
Бо пора весела, світла, осяйна,
Бо у вікнах школи
Зим нема ніколи –
Тут завжди панує молодість-весна.

Нехай весна не залишає двір,
Де лунають сміхи дітвори.
Нема на світі – ти мені повір –
Веселішої над цю пори.

Приспів

І лиш тоді, як роки пробіжать,
Серце залоскоче, заголосить,
Що вже ніколи їх не наздогнать,
Вже дзвінок до школи не запросить.

Приспів

ЗМІСТ

<i>Про автора</i>	2
<i>Весна збирає у букети зорі</i>	
„Я люблю тебе, світе”	3
„У маленькій рученьці”	3
Невблаганні плуги	4
Зорепад	5
Різдвяна сльоза	6
Місто	6
Миколаївська туга	7
„Вітер гріє натруджені руки”	7
„Я хотіла б дикункою бути”	8
„Закохалась земля у березень”	8
„Виручай мене, розуме-батьку”	9
„Хтось скаже”	9
„На весь світ закричу: „Люблю!”	10
„весна налила”	10
„В крилах бриніла весна”	11
Молодим	11
У вагоні	12
Українорік	12
Україна	12
На цвинтарі	13
„Пісня цифр, чи пісня солов'я?”	13
Стриїв заповіт	14
Коцюбинському	15
Україні	16
Жінці	17
Жінка	19
„Понеси мене, вітре, я не хочу стояти”	16
„Вже весна збирає у букети зорі”	20
„Я вже, як сновиди, я, як потороча”	20
„Синь небесна, ранок красний”	20
„П'яний актор на площі”	21
„Місяцю – окатий паціфісте”	22

„Я – не художник. Ой, як жаль!”	22
Журавлі прилетіли	23
„Життя – як відбиток часу”	23
„В небі – яскрава зірка”	23
„В його небесах”	24
„Краплинка проліскового дощу”	24
„Співає час мелодію сумну”	24
„Життя людини і космічний вік”	25
„Душа народу, як колосся, повна”	27
„На повідок прип’яло сонце землю”	28
„Синява заметілей, кольори весняні”	28
„Прокотилася осінь вогнем”	29
„Замріявся лагідний вечір”	30
„Коли синій птах перетинає небо”	31
„Весна буяє. Боже мій, весна!”	31
„В цвітінні лип, у музиці джмеля”	32
„Над Черніговом ранок з трави”	33
„Тремтять гіацинти – і запах в повітрі тремтить”	34
„Квітами лист написати”	35
Очі твої	35
Замальовки	36
<i>Медяна квітка</i>	
„Черешня, як повія”	45
„Бриніла ніч”	45
„З променів сонця”	45
„Ялина насміхалася”	46
„Яка краса в троянди...”	46
„Обнадію тебе весною”	46
„Наснилося”	47
„я пленталася вулицею”	47
„вітер стукає”	48
„Відшукаю в собі раба”	48
„Хочу забутись у любові”	48
„...А ще були дощі”	49
„Букет цнотливих пролісків”	49

„Очима вогник далекий краду”	50
„Закралася осінь”	50
„Люди радіють”	50
„Сонце цілує ромашку”	51
„Питаю у вітру”	51
„Сон – дар Божий”	51
Безнадія	52
„На козацькому храмі”	52
„Цвяхи у тілі яблуні”	52
Батьківщина журавля	53
„У зоопарку”	53
„тіло голубине”	54
„Як нудно жити у Вічному Теплі”	54
„У тріск скорострілів”	55
„Я шукала себе”	55
„Я тремчу натхненням”	56
„Тремчу, як осика”	56
„Гілочка вербова”	57
„Вітер гонить”	57
„У маминих очах”	57
„Мовби невелику таємницю”	58
„Зеленомаєві очі”	58
„То зовсім не метеорит”	58
„Музика черемхи”	59
„гори напоїли”	59
„Місяць зачерпне”	59
„Згорають ті”	60
„Згорю на колесі”	60
„Де та дорога?”	60
„Хочеш мене знайти?”	61
„Світло міських ліхтарів”	61
„Від люблю тебе і знову спрагну”	61
„Я купила собі троянди”	62
„Я любов’ю дихати хочу”	62
„Чи сміюсь, чи плачу”	62

„Не засинаю”	62
„Стань за стерно! В мене руки стомились”	63
„Поглянь на теплу”	63
„Ой милий мій”	63
„Колеса стогнуть”	64
„Шум доріг, скрип машини”	64
„Поезія – не повія”	65
„Я – Рак”	65
„Цілую губами”	65
„Білють від страху”	66
„Вкушу яблука соковитого”	66
„Доторкнуса устами до твого плеча”	66
„Навіть за спів пташиний”	66
„Мені жаль викидати”	66
„Ти брешеш. Бачу по твоїх очах”	67
„Самотність”	67
„Життя триває”	67
„Є вічна любов”	67
„Очерет у весняній воді”	67
„Умій цінувати того”	68
„У лікарняній палаті”	68
„Буря плаче стомленим дощем”	68
„Тополі листям”	68
„Коли любиш мене”	68
„Від ката”	69
„Світ – вільний”	69
„У болоті добре жабам”	69
„Посмішка, що схожа”	69
„Дуб старий”	69
„Відірватися б кометою”	70
„Мовчиш”	70
„Королева”	70
„Стара розмальована жінка”	70
„Висихає душа”	70
„Підсвистуючи носиком маленьким”	71

„Інколи буваєш”	71
„на ярмарку життя”	71
„З-під пальців піаніста”	71
„Ми на вітрах розп’яті, а хрести”	71
„З новим роком тебе, білий світе”	72
„загустає туман”	72
„Світ не поділений”	72
„На арені цирку у світлі прожекторів”	72
„Хтось пише правильні вірші”	72
„Не шукайте логіка в поезії”	73
„Корабель намотує”	73
„Феєрія розіграна”	73
„Кришталева душа”	73
„Плаче надривно дитина”	73
„Перепілка з любов’ю”	74
„Час гортає сторінки”	74
„Тисячі філософів”	74
„Соловей закоханий у свою пісню”	74
„Перекотиться полем”	74
„Дух людський солом’яний”	75
„Всяку долю, що Богом дана”	75
„Сотні тисяч кімнат”	75
<i>Двовірші</i>	76
<i>Замовлянку-пісню напишу для тебе</i>	
Мамина печаль	77
Вуличному музиці	78
Коси твої	79
Музика гір	80
Березневий вітер	81
Весна на Україні	82
Запитай	83
У Карпатах	84
Купалочка	85
Світ-конфлікт	86
Дощ у грудні йде...	87

Містика	88
Моя печаль	89
Осінь	90
Самотність	91

Маленька пісенька

Синій дощик	92
Дідусів садок	93
Травневий дощик	94
Козацький сон	95
Прогулянка	96
Школа	97